

Nr 185

Av herr **Bergh, Ragnar, m. fl.**, om inrättande av en befattning som kurskonsulent vid statens hantverksinstitut.

(Lika lydande med motion nr 276 i Andra kammaren)

Under budgetåret 1959/60 har statens hantverksinstitut bedrivit en rätt omfattande kursverksamhet i nordligaste Sverige i samarbete med Norrbottens läns företagareförening och Norrbottens hantverks- och småindustri-distrikt. För administrationen av verksamheten har statens hantverksinstitut i viss utsträckning — ca halvtid — fått anlita hantverksdistriktets ombudsman. För del i lön till denne, kontorskostnader etc. har statens hantverksinstitut erlagt ca 14 000 kronor, vartill kommer kostnader för ombudsmanens resor för statens hantverksinstituts räkning inom det vidsträckta området. Det bör bringas i erinran att Norrbottens län jämte angränsande delar av Västerbottens län, vilket varit det berörda verksamhetsområdet, i ytvidd svarar mot Götaland plus halva Svealand och att Norrbottens län enbart är betydligt större än Götaland. Kostnaderna ha av institutet redovisats över dess anslag »Bidrag till kursverksamheten m. m.».

Kostnaderna för institutets kursverksamhet utanför Stockholm bli av naturliga skäl högre än för den i Stockholm. Dels bli kostnaderna för de anlitade föreläsarna och experterna betydligt högre på grund av resorna, dels tillkomma utgifterna för den lokala administrationen, kursledare, lokalhyra osv. Den av institutet i nordligaste Sverige bedrivna verksamheten blir extra kostnadskrävande, då avståndet från Stockholm ju är särskilt långt och tillgången till lokal expertis att anlita såsom föreläsare etc. givetvis är betydligt mindre i norra Sverige än i tätare befolkade delar av landet. Enär institutets strävan varit och är att de av institutet debiterade kursavgifterna skola vara lika för kurser ute i landet och i Stockholm — en princip som synes vara den enda riktiga — har merkostnaden i kursverksamheten i nordligaste Sverige inneburit en avsevärd belastning för institutet.

Innevarande budgetår fortsätter verksamheten i samma ordning — om ock i något beskuret skick, enär kostnaderna för institutet bli så höga. Det synnerligen stora intresset från småföretagarnas och yrkesmännens sida skulle emellertid tvärtom ha motiverat en utökning. Framhållas kan att antalet kursdeltagare vid statens hantverksinstituts kurser i förhållande till

folkmängden under senaste årtiondet varit större i Norrbottens län än i något annat län, Stockholms stad undantagen. För yrkesmännen i Stockholm innebär givetvis det faktum att institutets huvudverksamhet är och måste vara förlagd till Stockholm en extra förmån, ekonomiskt och i övrigt. Att märka är att Norrbottens län hade denna framskjutna plats redan under tidigare delen av 1950-talet, alltså innan statens hantverksinstitut skaffade sig sin replipunkt i Luleå, men att ställningen därefter helt naturligt blivit ytterligare befast.

Det län som kommer närmast efter Norrbottens län i vad avser kursdeltagarintensiteten har varit Malmöhus län. Orsaken därtill är utan tvivel att institutet sedan 10 år tillbaka haft ett avdelningskontor i Malmö för administrerande av verksamheten i sydligaste Sverige. Denna verksamhet, som erhållit och erhåller visst stöd av kommuner och företag i Skåne, har av lättförståeliga skäl kunnat finansieras mycket lättare än den i norr. Avstånden äro endast bråkdelen av dem i norr, och näringslivets differentiering och omfattning ger större deltagarantal per kurs och därigenom större inkomster av kursavgifter etc.

Tornedalsutredningen har uppmärksammat den stora betydelse, som statens hantverksinstituts kursverksamhet har och kan ha för främjande av näringslivets utveckling i de nordligaste delarna av vårt land. Den har därför i sitt nyligen till socialdepartementet avlämnade betänkande framhållit önskvärdheten och betydelsen av att ett statens hantverksinstituts avdelningskontor inrättas i Luleå. Den lokala administrationen blir mera lyhörd för de speciella behoven, kurserna kunna förläggas till för orten lämpligaste tidpunkter, personlig påverkan kan väcka latent intresse och framför allt kursdeltagarens-yrkesmannens-den norrbottniske företagarens kostnader för beivrande av en kurs bli betydligt lägre, vartill kommer att kontakten med det egna företaget under kurstiden kan upprätthållas betydligt lättare.

I sina petita till 1961 års riksdag har styrelsen för statens hantverksinstitut tagit fasta på dessa förhållanden och begärt medel för inrättande av en tjänst i Ae 21 som administrativ kursledare etc. med placering i Luleå. Därigenom skulle en intensifierad verksamhet inom norra Sverige möjliggöras till gagn för näringslivets utveckling och anpassning efter dagens läge. Som redan anförts råder ingen brist på intresse från yrkesmännens sida. Mot lönegradsplaceringen har statens lönenämnd inte haft något att erinra. Kontors-, skrivbiträdes-, rese- och övriga kostnader räknar statens hantverksinstitut med att, bl. a. med stöd från kommunalt håll och organisationer, finansiera över huvudanslaget, »Bidrag till kursverksamheten m. m.».

Den begärda tjänsten har emellertid ej upptagits i departementschefens äskanden. Med åberopande av vad som ovan anförts få vi därför hemställa, att riksdagen måtte anvisa medel för inrättande av en tjänst som kurskonsulent vid statens hantverksinstitut i lö-

negrad Ae 21 med placering i Luleå samt i anledning därav höja anslaget till Statens hantverksinstitut: Avlöningar till viss personal med erforderligt belopp.

Stockholm den 24 januari 1961

Ragn. Bergh Per Jacobsson E. Hj. Nyström

Nils-Eric Gustafsson Stig Stefanson
i Byske

Enligt den förordningen om Statens hantverksinstitut för den 11 december 1958 (SFS 1958:130) skall de hantverkare som anställda vid institutet ha rätt till en avlöning som motsvarar den som de skulle ha haft om de varit anställda vid ett företag som omfattas av lagen om arbetslöshetsförsäkring för hantverkare. Enligt denna förordning skall de hantverkare som anställda vid institutet ha rätt till en avlöning som motsvarar den som de skulle ha haft om de varit anställda vid ett företag som omfattas av lagen om arbetslöshetsförsäkring för hantverkare. Enligt denna förordning skall de hantverkare som anställda vid institutet ha rätt till en avlöning som motsvarar den som de skulle ha haft om de varit anställda vid ett företag som omfattas av lagen om arbetslöshetsförsäkring för hantverkare.

Enligt den förordningen om Statens hantverksinstitut för den 11 december 1958 (SFS 1958:130) skall de hantverkare som anställda vid institutet ha rätt till en avlöning som motsvarar den som de skulle ha haft om de varit anställda vid ett företag som omfattas av lagen om arbetslöshetsförsäkring för hantverkare. Enligt denna förordning skall de hantverkare som anställda vid institutet ha rätt till en avlöning som motsvarar den som de skulle ha haft om de varit anställda vid ett företag som omfattas av lagen om arbetslöshetsförsäkring för hantverkare.

Enligt den förordningen om Statens hantverksinstitut för den 11 december 1958 (SFS 1958:130) skall de hantverkare som anställda vid institutet ha rätt till en avlöning som motsvarar den som de skulle ha haft om de varit anställda vid ett företag som omfattas av lagen om arbetslöshetsförsäkring för hantverkare. Enligt denna förordning skall de hantverkare som anställda vid institutet ha rätt till en avlöning som motsvarar den som de skulle ha haft om de varit anställda vid ett företag som omfattas av lagen om arbetslöshetsförsäkring för hantverkare.